

Sygn. akt. IV Ka 980/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Roger Michalczyk

Protokolant stażysta Mateusz Pokora

przy udziale -----

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2014 roku

sprawy **A. M.**

obwinionego z art. 87 § 1 k.w. i art. 94 §1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 15 września 2014 roku - sygn. akt XIV W 2446/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że

- grzywnę orzeczoną w pkt. 1 obniża do 2000,00 złotych

- orzeczony w pkt. 2 środek karny ogranicza do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i obniża jego wymiar do lat 2;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 980/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 15 września 2014r., sygn. akt XIV W 2446/14 uznano obwinionego A. M. za winnego popełnienia wykroczeń z art. 87§1 kw i art. 94§1 kw i za to, w myśl art. 9§2 kw na podstawie art. 87§1 kw wymierzono obwinionemu karę grzywny w wysokości 5000 złotych. Na podstawie art. 87§3 kw w zw. z art. 29§1 kw wymierzono obwinionemu środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerów na okres 3 lat, na poczet którego zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 8 marca 2014r. W wyroku rozstrzygnięto ponadto o kosztach postępowania.

Apelację od powyższego wyroku, w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych złożył obrońca obwinionego. Na podstawie art. 109§2 kpw w zw. z art. 438 pkt 4 kpk wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary i środka karnego polegającą na:

1. orzeczeniu maksymalnej kary grzywny w wysokości 5000 złotych,
2. orzeczeniu zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na maksymalny okres 3 lat,
3. orzeczeniu prowadzenia rowerów

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie kary grzywny do 1000 złotych, obniżenie czasu trwania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów do roku i 6 miesięcy oraz wyeliminowanie zakazu prowadzenia rowerów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego była częściowo zasadna.

Na wstępie stwierdzić należy, iż prawidłowość przeprowadzenia postępowania w sprawie oraz oceny prawnej zachowania obwinionego nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń i nie jest też kwestionowana w apelacji, która oparta jest na względnej przyczynie odwoławczej określonej w art. 438 pkt 4 k.p.k., a więc zarzucie rażącej niewspółmierności kary i to w odniesieniu zarówno do kary zasadniczej jak i środka karnego.

Rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w powołanym wyżej przepisie zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. W przepisie tym nie chodzi bowiem

o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnice ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco”-niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995r. sygn. akt II KRN 198/94 OSP 1995 Nr 6 poz. 18). Zarzut rażącej niewspółmierności kary nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, a polegać może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym lub niewłaściwym. Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić wówczas, gdy sankcja, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW

7-8/1985, poz. 60). Niewspółmierność zachodzi zatem wtedy, gdy suma zastosowanych kar zarówno zasadniczych, jak i dodatkowych wymierzonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należyte stopnia społecznego niebezpieczeństwa tego czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 1974 r. V KRN 60/74 OSNKW 1974/11/213).

W ocenie Sądu Okręgowego zarzut rażącej niewspółmierności kary podniesiony w apelacji jest częściowo zasadny. Obwiniony, jak wynika z akt sprawy, jest właścicielem gospodarstwa rolnego o powierzchni 1,5 ha osiągającym dochód około 800 złotych miesięcznie. W tych okolicznościach, wymierzanie jemu kary grzywny w wysokości 5000 złotych, nawet w sytuacji jego uprzedniej karalności, nie było uzasadnione. Obwiniony niewątpliwie winien ponieść surową karę, ale adekwatną do stopnia jego zawinienia. Zdaniem Sądu Okręgowego, także rozmiar orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w maksymalnej wysokości budził zastrzeżenia. Sąd Okręgowy podziela argumentację Sądu I instancji zawartą w uzasadnieniu, gdzie stwierdzono, iż w przypadku obwinionego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych ma na celu

czasowe wyeliminowanie takich osób z ruchu (str. 6 uzasadnienia), ale nie można też zapominać o tym, iż obwiniony odpowiadał za popełnienie wykroczeń, a nie był wcześniej karany za popełnienie wykroczenia z art. 87§1 kw. W ocenie Sądu Okręgowego, orzeczony w punkcie 2 wyroku środek karny obejmujący także zakaz prowadzenia rowerów należało traktować jako błędny zapis wyroku. W uzasadnieniu Sądu I instancji mowa była jedynie o zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. W tych okolicznościach, sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż orzeczoną wobec obwinionego grzywnę obniżył do 2000 złotych, środek karny ograniczył do zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i obniżył jego wymiar do 2 lat, a w pozostałej części zaskarżony wyrok, jako słuszny, utrzymał w mocy. O kosztach orzeczono na podstawie art. 119 kpow w zw. z art. 624§1 kpk.